

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 25

21 Juni.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

31 årg.

1914.

Den rätta lydningen.

Apg. 5: 25—32.

Den första tidens framgångar och segrar under frid och lycka var snart avslutad för apostlarne och församlingen i Jerusalem. Segrarna följde nog alltjämt frälsningens evangelium, och nya skaror slöto sig alltfört kring korsets fana. Men snart måste segrarna vinnas under strid och blodiga förföljelser mot apostlarne och mot den kristna församlingen.

De som började förföljelsen mot de kristna i Jerusalem var den del av stora rådet, som tillhörde sadducéernas parti. Till detta parti hörde jämväl den dåvarande översteprästen, som ledde förföljelserna och inspirerade sina anhängare till hat och ovilja mot de troende. Och ju flera av prästerna och rådsherrarna, som lämnade förnekelsens och hatets parti och slöto sig till den skara, som älskade Jesus och som lät hans kärlek bestämma över sitt liv och sina gärningar, dess djupare blev Kristushatet hos översteprästen och de övriga sadducéerna.

De som först drabbades av förföljelsen voro apostlarne Petrus och Johannes, sedan de botat den lame mannen vid den Sköna tempelporten och därefter för det lyssnande och förvånade folket förkunnade i Jesus frälsning och syndaförlåtelse, och att det var genom den uppståndne frälsaren, som den lame blivit botad och fått kraft att gå.

Petrus och Johannes blevo då gripna och kastade i fängelse och se-

dan förbjudna att vidare predika evangelium om Jesus. Detta förbud tillbakavisades genast av apostlarna, som sade sig vilja fortsätta att tala om vad de själva hört och sett. Detta var en rätt lydnad.

Häri genom blevo nu hela skaror av både män och kvinnor omvända och frälsta. Ja, det gick så långt, att man bar ut de sjuka på gatorna och lade dem på bårar och i sängar, för att, när Petrus kom gående, åtminstone hans skugga måtte falla på någon av dem. Och jämväl från städerna runt omkring Jerusalem kom folket i skaror och förde med sig sjuka och sådana som voro plågade av orena andar, och alla blevo botade.

Man kan förstå, vad detta skulle gräma översteprästen och de andra sadducéerna. De uppfylldes av hat och nit och läto gripa apostlarna, när dessa en dag talade i Salomos pelargång, och sätta dem i det allmänna häktet. Men en Herrens ängel öppnar om natten för dem fängelsets portar och säger: "Gån åstad och träden upp i templet och talen till folket!" Och apostlarna lydde Guds ängels röst och gingo allesammans i dagbräckningen in i templet och undervisade. Detta var också en rätt lydnad.

Emellertid sammankallade översteprästen stora rådet och bjöd vakten hämta apostlarna. Men när vakten kom, var fängelset tomt och dörren stängd. Då kom någon och berättade för dem: "De män, som I haven insatt i fängelse, stå nu i templet och undervisa folket."

Apostlarna fördes nu, dock utan våld, inför stora rådet, och översteprästen talade myndigt till dem och sade: "Vi hava ju allvarligen förbjudit eder att undervisa i det namnet, och likväl haven I uppfyllt Jerusalem med eder undervisning, och I viljen på oss lägga ansvaret för denne mannens blod."

Frimodigt svarade Petrus: "Man måste lyda Gud mer än människor." Och med eftertryck lägger han ansvaret för Jesu blodiga död på dem, då han säger: "I haven upphängt honom på trä och dödat honom." Men han säger dem ock, att Gud har uppväckt Jesus från de döda och upphöjt honom till en hövding och en frälsare för judar och all världen. Han slutar med att tillägga: "Vi äro vittnen till allt detta, så ock den helige Ande, som Gud har givit dem, som äro honom lydiga."

Över sådan apostlarnes frimodighet blevo sadducéerna förbittrade och ville döda apostlarna. Men en vis farisé vid namn Gamaliel avstyrde denna våldsamhet. Men gisselslag fingo de utstå, och ett nytt förbud fingo de att icke tala i Jesu namn. Detta var nu den andra förföljelsen från översteprästens och rådets sida.

Huru förhöll sig nu apostlarna? Lydde de förbudet att vittna om Jesus? Nej, de fortsatte att förkunna evangelium om Jesus. De lydde sin Gud. Och se, detta är den *rätta lydnaden*. Till denna lydnad hade de blivit fostrade.

Nu gäller det för oss, som äro barn, att bliva fostrade till att lyda Gud. I livets små ting, i att lyda far och mor, lärare och förmän skola vi från vår tidigaste barndom lära oss att lyda Gud. Ty när vi villigt och av hjärtat lyda våra föräldrar och dem som stå i deras ställe, då lyda vi på samma gång Gud. Och ni kunna aldrig för mycket tänka på denna sak; och ni kunna icke för mycket bedja Gud om nåd att lyda far och mor. Låt detta bli ett stående ämne i din dagliga morgon- och aftonbön! Och kom ihåg, att ett barns förnämsta prydnad är *lydnad*.

J. B. Gauffin.

Hsiao Tschih.

Hennes underliga namn betyder på svenska lilla Gren. Hon bor i det inre av Kina. Hon hade aldrig sett en utlänning, då en dag en vit dam med ett mycket vänligt utseende kom till hennes hem.

Den främmande vann genom sin vänlighet genast den lilla flickans hjärta, och då hon erbjöds att följa henne för att få undervisning av henne, följde hon gärna. Hon fick då lära sig läsa, skriva och sjunga många vackra sånger, och emellanåt berättade man sköna berättelser om Jesus, barnens vän.

Men en dag kom Hsiao med tårar i ögonen. Man hade sagt henne, att hon icke mera skulle få gå till den främmande damen. Just nu, när hon kunde läsa själv, skulle all undervisning upphöra. Bedrövad såg Hsiao på ett vackert, nytt testamente, som den främmande damen några dagar förut hade förärat henne. Vem kunde veta, om hon någonsin mera skulle få läsa däri?

Hennes föräldrar hade lovat bort henne till hustru åt en man, och då måste hon lämna sitt hem och flytta till sin svärmöder, hos vilken hon måste utföra allt slags arbete inom hushållet.

Kunde då icke frälsaren hjälpa henne — han som hon nyligen lärt känna och älska? Jo, han kunde giva henne tålamod och hjälpa henne att vara villig och flitig vid sitt arbete. Om hon blott finge läsa i sitt nya testamente för sin svärmor och de andra medlemmarne av det nya hemmet, skulle hon försöka arbeta raskt utan att klaga över sina hårt hopbundna fötter.

Efter några veckor befann sig Hsiao i

sitt nya hem. Hon fick mycket arbete, men hon hade bett Gud om att kunna vara tålig och icke klaga, och hon bemödade sig ärligt om att vara det.

Emellanåt såg svärmödern nya testamenten i sin sonhustrus hand, men hon sade ingenting. Hon var egentligen stolt över att hennes sonhustru kunde sy och koka så god mat och därtill läsa och skriva. Hon önskade i tysthet att få veta vad som stod i boken, och en afton bad hon Hsiao läsa litet för henne. Med klappande hjärta och innerlig glädje läste Hsiao berättelsen om den förlorade sonen, och den gamla lyssnade med stort intresse.

En dag, då alla männen voro ute på arbete, uppmanade svärmödern Hsiao att gå med henne till den främmande damen, som hade lärt henne läsa. Hsiao lät icke säga sig detta två gånger, utan de gingo genast och blevo mottagna med den största vänlighet.

Nu började ett nytt liv för Hsiao. Den gamla ville oupphörligt besöka missionärens fru, och alltid tog hon sonhustrun med sig. Den gamlas hjärta öppnades allt mera för evangeliets glada budskap, och till sist blev hon helt vunnen för Gud. Ingen i hennes hem vågade säga ett förklenande ord om sonhustrun, ty den gick med henne att göra. Så småningom kom en märkvärdig förändring över hela huset, och inom hemmet var frid och glädje. Morgon och afton sjöng man sånger till Guds ära, och det dröjde ej så länge, förrän alla blevo vunna för Herren Jesus Kristus och trodde på honom.

Så kan Gud välsigna ett barns ärliga vilja att tjäna honom och att vandra i frälsarens fotspar.

En grann häst, Zebran.

Med teckning.

I den gamla världens länder har man från urminnes tider träffat hästen såsom en människans trogne följeslagare, tjänare och vän. De folk, som lärt sig bäst förstå hästens nytta och därför ock vinnlagt sig om att vårda och förädla den, äro araber, perser, spanjorer och engelsmän. Därför äga dessa folk också de vackraste, snabbaste och mest uthålliga hästarna. Arabernas och persernas hästvärd är mer än tusenårig; spanjorer och engelsmän hava en par tre århundraden ägnat hästskötsel en synnerlig omvårdnad. På allra sista tiden har även Sveriges folk börjat söka skaffa sig goda hästar, och många söka jämväl vårda dem på förståndigt sätt.

Men ännu få många av våra svenska hästar slita ont i onödan, emedan de komma i händerna på råa och hjärtlösa körkarlar.

Jämte de forna hästarna finnas ännu i våra dagar stora skaror av förvildade och vilda hästar. De vackraste vilda hästarna leva i Afrika och kallas tigerhästar, emedan de äro randiga liksom tigern. Man skiljer mellan tre arter: Kvaggan, Dauwen och Zebran. Kvaggan har vackraste kroppsformen, men Dauwen och Zebran äro vackrare tecknade. Zebran är avbildad å teckningen.

Tigerhästarna äro mycket snabba och starka och på samma gång äro de mindre nogräknade på födoämnen än hästen.

DET FÖRSTA SOMMARKALASET.

Från sitt hem i södra och mellersta Afrika föres Zebran ofta till Europa, där hon utgör en prydnad för de zoologiska trädgårdarna och ännu så länge i de rikes stall. Såväl Zebran som Kvaggan fördraga väl klimatet hos oss, och genom en omsorgsfull skötsel fortplanta de sig i fångenskapen.

I såväl England som Tyskland kan man få se rika magnater hålla Zebror på sina stall. De äro då inkörda såsom vagns- eller paradhästar, och det är en ganska vacker anblick att se ett par- eller fyrs-pann av de brokiga djuren i blänkande seltyg komma och trava framför ett fint ekipage.

Något arbetsdjur i egentlig mening har tigerhästen ännu inte blivit i vår världsd-
del. Men i Sydafrikas kolonier och ny-
byggen håller man sig gärna med tiger-
hästar, dels för att njuta av deras skön-
het och dels för att tillgodogöra sig de-
ras styrka som dragdjur. Isynnerhet Kvag-
gan är utomordentligt modig och överta-
ger gärna ansvaret och vakten för betan-
de vanliga hästar. När hyenor eller an-
dra liknande rovdjur komma smygande,
anfaller hon dem utan betänkan-
de och driver bort dem eller dödar dem med
starka slag av sina framhovar.

J. B. Gauffin.

Det första sommarkalaset.

Med teckning.

*Det första sommarkalaset
med smörgåsbord, som ni ser,
och mjölk och grädde i glaset,
det smakar nog efter mer.*

*"Vi ska be mor", säger Inga,
"att ofta vi få gå hit,
här ska vi leka och springa,
och här så få vi aptil!"*

*"Ja, här kan smörgåsen smaka",
så säger, mumsande, Klas.*

*"Här smakar rågbröd som kaka
och sockerbröd på kalas.*

*Vi bygga fästning i sanden,
lillsyster med hjälper till!
Här bada vi invid stranden
och lyss på fåglarnas drill.*

*Det första sommarkalaset
skall säkert följas av fler.
Åh, Ingalill, fyll i glaset,
giv mig en smörgås, jag ber!"*

Ella.

I herrens hand.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Då nu denne tidigt och sent bad sin far att få komma till staden för att läsa till präst, lade den gamle pastorn sitt ord därtill och talade så länge och allvarligt med Olov om att det var orätt att hindra Knut från det kall, dit hans håg pekade, att fadern äntligen gav efter.

Han kunde då icke heller ångra att hava uppgivit sin älsklingsplan, att sonen skulle föra skötseln av gården vidare och liksom han själv föröka släktens rikedom och anseende. Ty Knut var så flitig, och han gjorde lika hastiga framsteg vid universitetet i Kristiania, som han hade gjort vid skolan i Bergen. Det var då för tiden långt mera sällsynt än nu och väckte mycket mera uppseende, att en bonde skulle studera. Men all den klokhed och det skarpsinne, som i flera släktled utmärkt ägarne av Älvsgården, tycktes i fullt mått hava ärvts av den unge mannen. Han vann därför snart sina lärares och kamraters beundran och aktning likaväl vid universitetet som vid skolan.

Hade då icke den ensamme gamle mannen flera barn?

"Nej", skulle han hava svarat, om någon hade frågat honom, och det bestämda draget omkring munnen skulle hava visat ett kallt och bittert sinne. Och dock kunde han icke utplåna ur sitt hjärta sin dotters bild, som alltid kom fram till honom och log emot honom i hans ensamma stunder. Hans hustrus hjärtegodhet hade hos denna dotter förenats med hans egen släkts skarpsinne, och hon hade varit hemmets prydnad och föräldrarnas stolt. Men nu skulle hon vara glömd, såsom om hon aldrig hade levat, och vad Olov beslutat, det skulle stå fast.

Hur skulle han kunna förlåta henne, den rikaste flickan på många miles omkrets, att hon icke velat lyda hans befallning och föröka släktens anseende genom giftermål med en rik yngling, som han hade bestämt för henne?

När hon hellre ville arbeta och släpa tillsammans med en fattig dräng långt borta i en ödemark, så fick det bli

hennes egen sak, och ingen skulle säga, att han tvungit henne att gifta sig mot sin vilja. Hon fick i alla fall sin rikliga utstyrelse, men hålla hennes bröllop ville han icke, och hon fick ej längre kalla sig hans dotter, från den stund hon förenat sina öden med Halvdans. Fadern ville aldrig se varken henne eller hennes barn — aldrig.

Det hade han ofta nog försäkrat sig själv.

I alla fall kunde han icke låta bli att om och om igen taga fram de två breven, som Anna hade skrivit, och som hade glatt hans hustru så mycket. Denna hade innan hon dog, bett honom så innerligt att åter taga sitt barn till nåder och icke gå inför Guds domstol med en sådan hjärtehärdhet.

Han ertappade ibland sig själv med att han längtade efter dessa små barn, som breven talade så mycket om, och att hos honom bodde en hemlig önskan, en önskan, som han knappt ville erkänna inför sig själv, att få fylla den gamla gården med samma friska liv och munterhet som i gamla dagar. Han saknade också Halvdans hjälp, ty han märkte, att tjänstfolket icke alltid voro så lätta att behandla. Halvdan hade varit en duktig lantbrukare, alltid arbetsam och samvetsgrann och trogen som guld, det hade hans husbonde erfarit under de år Halvdan hade tjänat såsom fördräng på Älvs-gården. Aldrig hade lantbruket gått bättre än då, ty Halvdan tänkte på sin husbondes fördel, såsom om det varit hans egen.

Allt detta och mycket annat stormade med oemotståndlig kraft in på den gamle mannen. Han grubblade och tänkte i sin ensamhet, och det tycktes som om hans kinder bleknade och hans panna fick djupare fåror under de ensamma dagarnas långa kamp. Men äntligen var striden förbi, och hans ögon lyste så förunderligt milt, då han en dag fram på hösten tog ett av de fina, vita brevpappersarken, som han brukade använda, när han någon enda gång hade något att med-

delas sin son vid universitetet, innan denne, såsom han alltid plägade, kom hem till ferierna.

Så uthålligt och ivrigt arbetade den gamle mannen med det gråa huvudet böjt över papperet, att han icke märkte, att det blev middag. Skördefolket, som vände hem med fulla lass från de avlägsna utmarkerna, måste gå till bords utan honom, ty ingen av tjänarinnorna vågade störa honom. Till och med den dagen, då hans hustru dog, hade han som vanligt intagit sin plats vid ändan av bordet. Visserligen hade han icke rört maten — ingen hade haft matlust den dagen, ty allt tjänstfolket höll mycket av sin matmor — men han var ändå där. Därför kunde de nog hava skäl att förundra sig, vad denna brevskrivning kunde hava att betyda, men utgrunda det kunde ingen av dem.

Länsmannens son, Lars Gudmundsson, hade länge varit trött på att gå hemma. Han var för resten ett egensinnigt brusch-huvud, som gjorde sin far åtskilligt bryderi. Nu gjorde han sig färdig så fort som möjligt och reste med brev från gamle Olov till nybyggarne vid Maniko-Roski och bad dem att ofördröjligen bryta upp och resa till Älvsgården.

Halvdan stod länge emot; han skulle ju nu få njuta frukten av de många årens arbete i den avlägsna, kalla ödemarkens ensamhet. Men Anna bad så innerligt att få lämna detta ställe, som för dem båda gömde så sorgliga minnen. Hon hade så ofta längtat att bliva försonad med sin far och föreställde Halvdan så bevekande, att tillfället borde användas nu — måhända skulle det aldrig mera komma åter. Till slut gav då Halvdan efter.

Lars Gudmundsson var hans barndoms-vän, och de båda hade ännu fullt förtroende till varandra, därför föll det sig icke så svårt att få sakerna ordnade. Lars köpte egendomen, och det uppgjordes så, att ingendera av dem förlorade på köpet.

Vid första goda slädföre drog Halvdan med sin hustru och lilla Margareta ned

till kusten, där de gingo ombord på en skuta tillika med det lilla bohag de förde med sig. Lars ville helst övertaga allt lösöre och alla inventarier, så att han kunde stanna där med detsamma.

Resan gick bra om än långsamt. Gamle Olov bjöd dem vara hjärtligt välkomna till fädernegården och var glad att de kommo fram innan fjorden frös till. Nu hade han fått sin djupa saknad någorlunda stillad, men då han frågade efter dottersonen, som var uppkallad efter honom, och som han längtat så mycket att få se, då böjde Halvdan sitt huvud, och Anna brast i gråt, när hon berättade, huru de hade förlorat honom.

Men de kunde ej annat än inse alla tre, att det var en Guds tuktan till rättfärdighet. Den gamle mannen hade ju varit för hård och oböjlig emot sina barn, och de unga hade varit för mycket egen-sinniga och helst följt sina egna önsknin-gar. Det var först efteråt de hade lärt att fråga efter Guds vilja. "Nu har Herren lagt sin hand på oss, för att vi måste förstå, att även om vi glömma honom, så glömmet han dock icke oss. Han agar den som han älskar, lät oss komma ihåg det", sade Anna. Hon glömde icke heller att tala om för sin far, huru god och trofast Halvdan hade varit emot henne i sorgens tunga dagar.

Lilla Margareta, som så levande påminde den gamle mannen om hans egen dotter, då även hon för många år sedan sprang och lekte i trädgården, blev snart hans särskilda gunstling. Hon hade så mycket att berätta om sin bror, och hon tröttnade aldrig att tala om honom. Morfadern tröttnade icke heller att höra talas om honom, och därför passade de så väl tillsammans, dessa två. Däruppe i det avlägsna barndomshemmet hade Margareta ständigt känt saknaden efter sin bror och lekkamrat och hade därför blivit allt mera tyst och sluten. Men nu, då hon hade någon att meddela sig med, blev hon återigen samma glada lilla flicka, som hon varit, medan hon hade Olov kvar. Hon var alltid färdig att skratta åt mor-

fars berättelser, och hon lyssnade med den mest spända uppmärksamhet, när han berättade de gripande tilldragelserna ur gamla testamentet, vilka alltid utöva en stor dragningskraft på barnasinnets, när de ljuda barnsligt och på samma gång övertygande från någon, som själv tror på deras eviga sanning.

Ja, nu fanns det åter lyckliga männskors på Älvsgården. Och då Knut kom hem till julen, firade han en gladare högtid än sedan många år tillbaka. Nu tyngde sorgen över hustruns död icke heller så hårdt på gamle Olovs sinne — han visste ju, att hon gått förut för att möta honom hos Gud. Vad han nu mest bedrövades över, var den orättvisa han kände sig hava begått mot sina barn, och han gjorde därför allt för att gottgöra vad han brutit.

Men nu torde våra läsare vilja veta, huru det gick Olov, som blev funnen i snön av lapparna och buren uppåt till fjällen. —

Vad var väl detta? Då Olov öppnade sina ögon, såg han ett litet trångt rum, uppfyllt av många människor, vilkas våta skinnkläder utbredde en vämjelig lukt, som blandade sig med röken från en eld, upptänd under en gryta, full av kokande vatten. (Forts.).

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?
Veckan 22—28 juni.

- M. 22. Apg. 6: 1—8. Församlingstjänare väljas.
T. 23. v. 1. Orsaken till detta val.
O. 24. v. 2—4. Apostlarna förordade valet.
T. 25. v. 5—6. Församlingen gläds och väljer.
F. 26. v. 7. Guds ord utbreder sig.
L. 27. v. 8. Stefani verksamhet.
S. 28. v. 9—10. Stefani vishet och nit.

Söndagsskoltext för den 28 juni. 3 söndagen e. Trefaldighet.

Församlingstjänare väljas.
Apg. 6: 1—8.

Minnesvers: Rom. 12: 7 a. Har någon en tjänst, akte han på tjänsten.